

Любомир Николов-Нарви

СИВИЯТ ПЪТ

2

София, 2022

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Любомир Николов-Нарви, автор, 2022

© Петър Станимиров, художник на корицата, 2022

© Издателство „Изток-Запад“, 2022

ISBN 978-619-01-1050-7

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ-НАРВИ

СИВИЯТ ПЪТ

2. ТРОНЪТ НА КОПЕРНИК

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРОЛОГ

Затворникът	11
1. Махди	23
2. Утро на Селена	33
3. Бойците на Махди	40
4. Новогодишна прокоба.....	55
5. Дворцови празници	74
6. Новогодишна прокоба (продължение).....	83
7. За ползата от джуджетата в морския бой и в любовта....	93
8. Добро от злото	106
9. Тайните на рода Ал Хакими.....	112
10. Гибелни задачи в мрака.....	122
11. Едно успешно подстригване	132
12. Денят на виденията	142
13. Далечният гарнизон	156
14. Наследството на рицарите Храмовници	192
15. Могат ли мамутите да летят?	201
16. Всяка тайна винаги изплува	215
17. Слънчевите пещи	223
18. Пътят на слоновата кост	246
19. Да живее крал Ламборгин!.....	264
20. Старецът с камъните.....	274
21. Краят на фарватера (финал)	284

*На Олимпия, моята истинска Хадли
и на доктор Мартин, без когото просто нямаше
да ме има, за да напиша тази книга.*

КОГАТО СЪЮЗ НА СЕЛЕНА И ТЕРА РОДИ ОТ ЖЕЛЯЗОТО СИН,
ПО ПЪТЯ НЕБЕСЕН ЩЕ ДОЙДЕ НА КОРАБ БОКАЛЪТ ОТ ЗЛАТО С РУБИН.
НА РАТ ЩЕ СЕ ВДИГНЕ И ПАК ЩЕ СИ ИДЕ ТОЗ, ЩО Е ПОД КАМЪК ЛЕЖАЛ.
ОТ МРАЧНА КЛИСУРА ЗА ДЕН ЩЕ СЕ ВЪРНЕ ЛЮБИМ И НЕНАВИСТЕН КРАЛ.
И НЕГОВ НАСЛЕДНИК ЩЕ СЕДНЕ ТОГАВА В КОПЕРНИК НА ЗЛАТНИЯ ТРОН
И СВОЯТА ВЛАСТ ЩЕ ОКИЧИ НАВЕКИ С КОРОНА ОТ ЧЕРЕН МАСКОН.

... Затова мъдреците сред хората казвали, че Правият път трябва нейде да съществува за ония, на които е дадено да го открият. И учили другите, че там, където новият свят се извива надолу, древният път към спомена за изгубения Запад продължава право напред като величав и невидим мост, прекосява животворния въздух (който днес е изкривен както целия свят) и пресича Илмен, където незащитената плът мигом загива, за да стигне до Самотния остров Тол Ересеа, а може би и отвъд него – чак до Валинор, откъдето Валарите продължават търпеливо да гледат как се развива историята на този свят. А по морските брегове се разнесли слухове и предания за моряци и люде, загубени сред безкрая, които по волята на съдбата или по милостта на Валарите откривали Правия път и виждали как лицето на света потъва далече под тях, а накрая стигали до грейналия пристан на Авалоне или дори до последните брегове на Аман и там, преди да умрат, съзирали страховитата и прекрасна Бяла планина.

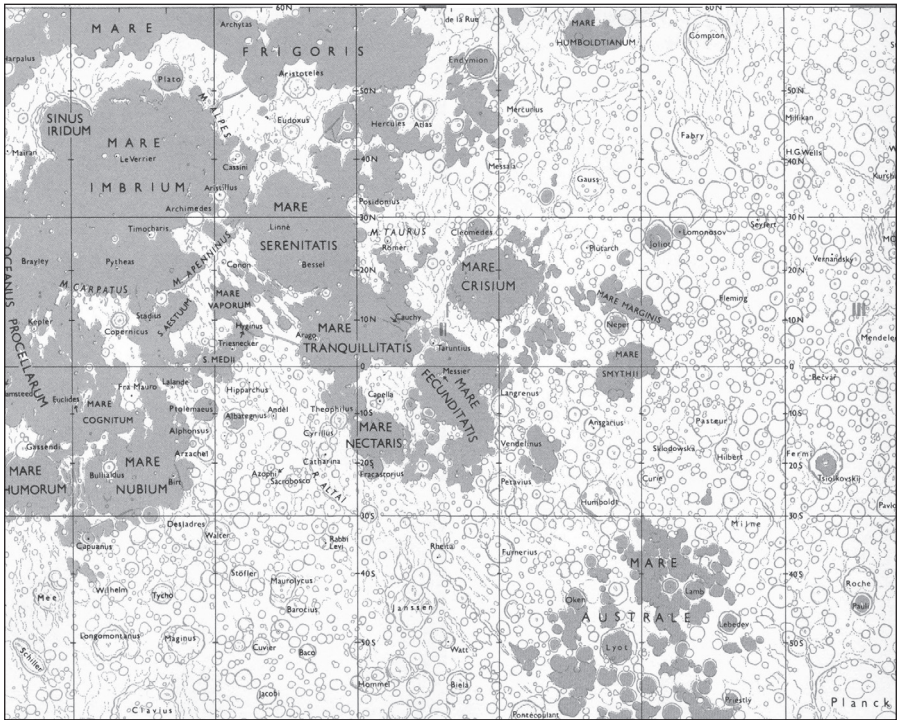
Дж. Р. Р. Толкин,
„Силмарилион“

Книга втора

Тронът
на Коперник

КАРТА НА ВИДИМАТА СТРАНА НА СЕЛЕНА

ЗАТВОРНИКЪТ

ПЛАНЕТА ЗЕМЯ. ИЗВЪН ВРЕМЕТО

Виждаш ли, приятелю, на този свят има два вида хора – онези, които имат заредени пистолети, и онези, които копаят. Ти ще копаеш.

Клинт Истуд във филма на Серджо Леоне
„Добрият, лошият и злият“

МЕЖДУ ГРУБИТЕ БЕТОННИ стени на бункера тегнеше онази особена, безжизнена тишина, която може да бъде открита само дълбоко под земята. От високия таван четири халогенни прожектора хвърляха ослепителна светлина върху стоманената маса, завинтена здраво за голия циментов под. От двете страни на масата, върху също тъй здраво завинтени метални столове, седяха двама мъже.

Единият беше среден на ръст, облечен в сива затворническа дреха и окован с три чифта вериги: на краката, около кръста и на ръцете – като допълнителна предпазна мярка тази трета верига бе прекарана през желязна халка, заварена за масата. Но за да бъде забелязано, всичко това би изисквало от един наблюдател допълнително усилие, защото лицето на затворника сякаш привличаше цялото внимание, оставяйки всичко останало в сянка. Въпреки горещината, излъчвана от прожекторите, по това лице нямаше и капка пот. То беше съвършено спокойно, само нейде в дълбоките черни очи се спотайваше едва доловима печал... ала колкото и да е странно, още по-дълбоко се криеше невидима усмивка, готова всеки момент да озари не просто бункера, а целия свят. Познатият на целия свят хипнотичен взор на тези очи бе прикован към мъжа от другата страна на масата с любезен интерес, като че им предстоеше безобидна светска беседа, преди да пристъпят към по-важни дела.

За разлика от него, лицето на втория мъж беше обтегнато от съдържано напрежение. Той седеше неестествено изправен, с изпънати назад рамене под синия генералски мундир с избродирани златни везни на петлиците. Над челото му, където започваше леко прошарената тъмноруса коса, проблясваха ситни капчици пот.

– *Non-person* Пабло Семьонович Магед? – изрече той бавно и отмерено, с отчетлив британски акцент.

Затворникът не се усмихна, само лявото крайче на устните му трепна съвсем леко.

– Брит? – Гласът му беше мек, удивително мелодичен и обаятелен. – Трябваше да го очаквам...

Лявото око на генерала потрепна от нервен тик.

– *Non-person* Пабло Семьонович Магед? – повтори той малко по-високо, но вместо да отекине от бетонните стени, гласът му потъна в тях.

– Необходими ли са тия формалности, генерале? – тихо попита затворникът. – Много добре знаете кой съм, иначе нямаше да сме тук – нито вие, нито аз. И нямаше да ги има – той леко разтръска ръце – тези нелепи вериги. Ако толкова държите да отговоря – да, аз съм човекът, наречен Пабло Семьонович Магед. Но съгласете се, всичко е толкова дребнаво и злобно по някакъв жалък начин. Да ми наденете архаична затворническа дреха и архаични вериги, каквито не се използват от векове. Да ме наречете *non-person*... да ме лишите дори от правото да бъде личност, да бъде човек. Нима не помните как само преди десет години възродихте специално за мен титлата хегемон?

В бледосините очи на генерала пламна омраза, веднага потиснатата с усилие на волята.

– Стореното от вас не може да бъде човешко дело, *non-person* Магед.

Този път затворникът се усмихна съвсем открито.

– Кое по-точно, генерале? Че успях да прекратя всички световни конфликти? Че възцарих мир в Близкия изток и създадох Обединената семитска нация? Че предложих тотална евгенична програма и обещах на всеки земен гражданин двеста години живот? – Той понечи да се настани по-удобно и примижа от досада, когато веригите му попречиха. – Карате ме да си припомня един политик от миналото, който е казал: „Аз знам, че след моята смърт

ще нахвърлят върху гроба ми купища боклуци, но вятърът на историята ще ги отвее безмилостно.“

– Онзи, същият, който е казал: „С желязна ръка ще натирим човечеството в светлото бъдеще“?

Магед поклати глава.

– Мисълта не е негова, но би могла и да бъде. Съвършено правилна мисъл впрочем. Та вие сте военен човек, генерале, макар и... да ме прощавате... юрист. Нима не разбирате, че вашата прехвалена демокрация е само мит, параван за беззъби и некадърни политици? Аз сторих необходимото – а „необходимо“ не е морална, а чисто логична категория.

Генералът стисна юмруци, отпусна ги... пак ги стисна и пак ги отпусна.

– Значи така обяснявате всичко? С тази невинна думичка: необходимо. И зад нея се крият сто и шейсет милиона човешки същества, унищожени с един замах на ръката.

Затворникът вдигна вежди.

– Сто и шейсет? Не знаех, че в Англия са живели толкова много.

Генералът дълбоко си пое дъх и отговори с глух, безизразен глас:

– В това число влизат и жертвите от Холандия, Норвегия, Дания, Ирландия, Германия, Франция и още няколко държави.

– Мразите ли ме? – рязко попита Магед.

Въпросът завари генерала неподготвен. За момент той впи пламтящ поглед в лицето на затворника, после леко поклати глава.

– Въпросът ви е нелеп. Ненавиждам ви, естествено. Но преди всичко недоумявам. Когато ми предложиха поста на обвинител, бях готов да откажа. Съгласих се само защото трябваше да ви задам... не можех да не ви задам... този въпрос: нима поне малко не съжалявате?

Омразата в погледа на генерала бе изчезнала, заменена от отчаяна мълчалива молба. Всичко човешко у него копнееше да открие в затворника поне капка разкаяние.

И не намираше.

– Съжалявам – спокойно отговори Магед. – Съжалявам, че трябваше да се стигне дотам. Но нямах избор. Пак повтарям, вие сте военен човек, генерале, и знаете, че когато извадиш оръжие, трябва да бъдеш готов да го употребиш. Вие – имам предвид чо-

вечеството като цяло – направихте мигновен скок от „Осанна“ до „Разпни го“. Когато предложих програмата за тотален контрол, цялата ви продажна журналистика се обърна срещу мен. После политиките. После обикновените хора, объркани и заблудени. Взаимно си поставихме ултиматуми. Вие на мен – да напусна поста на генерален секретар доброволно или насила. Аз на вас – да прекратите бунта. Имах само един избор: ядрено или сеизмично оръжие. Предпочетох второто като по-хуманно. Англия беше най-подходящ обект за демонстрация на сила. Точка.

Сякаш нещо умря в очите на генерала. Той посегна надолу край стола, вдигна в скута си стоманено куфарче, извади от него дебела зелена папка и внимателно я остави на масата.

– *Non-person* Пабло Семьонович Магед – сега гласът му беше сух и формален, – като главен обвинител имам задължението да ви връча това обвинение за престъпления срещу човечеството.

– А аз отказвам да го приема – спокойно отговори затворникът. – Без да отричам фактите, отказвам да се призная за виновен и повтарям предложението си: незабавно да бъда освободен и да се прекратят всички действия против програмата за тотален контрол. В противен случай, колкото и да ми е неприятно, ще бъда принуден да приложа необходимата сила.

И тогава се случи нещо невероятно.

Генералът стана, отметна глава и избухна в оглушителен смях.

– Ами опитайте, Пабло Семьонович. Опитайте, да видим дали ще ви стигнат силите.

За пръв път от началото на разговора затворникът изгуби безметежното си спокойствие. Рязко замахна нагоре, веригите около ръцете му се скъсаха като паяжина, стените на бункера се разтресоха, прожекторите избухнаха един след друг и настана мрак.

Мрак и тишина между груби гранитни стени.

Нейде другаде. В друго време.

В една празна и мрачна зала, където имаше само нащърбен гранитен саркофаг, бледо фосфоресцираща сянка на дъното му... и още една такава сянка на крачка от саркофага.

Двете сенки продължаваха разговора.

Да се предаде този разговор на човешки език би било невъзможно. Двете вселенски същества не използваша думи, а представи и идеи

в цялата им всеобхватност; за части от секундата споделяха информация, която би запълнила цели енциклопедични томове. Човешкото съзнание – ако изобщо би могло да проникне в разговора – би се изгубило безнадеждно сред лабиринта от твърдения, намеци, препратки и логично-следствени връзки. И затова изложеното по-долу е само нищожна част от техния диалог, окастриена безмилостно, за да остави само най-обща представа за насоката на разговора.

В тъмнината трепна безплатно излъчване, носещо идея за смях.

– Драги ми Парадокс, винаги си страдал от заблудата, че притежаваш чувство за хумор – изрече без думи сянката в саркофага. – Това беше една от твоите шеги, нали – да ме върнеш към онзи момент, без да се представиш.

– Не съвсем, Субфотон, не съвсем...

Идея за възражение.

Шпионка в затворническа врата.

Телескоп.

Наблюдател в „гарваново гнездо“ на фокмачтата.

Стражева кула на заснежен планински връх.

– Разбрах те. Но все пак не устоя на изкушението да го превърнеш във фарс.

Жълтеникава струйка урина върху ухилена антична театрална маска.

Мигновен контрапункт: подигравателна и писклива мелодия на тромпет с тих съпровод на два обоя.

– Мусоргски? Браво, добра находка. Остава да решим кой от двамата ни е Шмуїле и кой – Самуел Голдберг.

Откъм Парадокс отново долетя усещането за смях.

Шмуїле, с групаво черно палто го петите, скубе коси, гледайки как флотата на Октавиан унищожава корабите му край Акциум.

Шмуїле, пъхнал гясна глан под групавото си черно палто, с нахлупено го очите черно бомбе, газу през руските снегове, следван от шепя премръзнали гвардейци.

Яростно несъгласие.

Огнен кръст в небето наг стихналата от смайване
войска.

IN NOS SIGNO VINCES

СИМ ПОВЕДИШИ

Кръв, писъци на умиращи и ранени, легионери с
кръстове върху щитовете секат безмилостно и от-
блъскват трикратно по-мощния враг назад, все по-на-
зад към Милвийския мост наг почервенелите води на
Тибър, сред които се гави Максенций, последният кон-
курент за императорския венец.

Пътят към Рим е открит.

Кратко мълчание.

Горделива предизвикателност откъм Субфотон.

Съмнение откъм Парадокс.

– Защо идваш? – попита накрая Субфотон.

Стая в къщата на градоначалника

ПЪРВА КАРТИНА

Градоначалникът, управителят на благотворител-
ните заведения, училищният настоятел, съдията, по-
лицейският пристав, лекарят, двамата стражари

ГРАДОНАЧАЛНИКЪТ: Свиках ви, господа, за да ви съ-
обща една много неприятна новина: при нас пристига
ревизор.

– Инспекция? Дявол да го вземе, както обичат да казват местни-
те, каква е тая прибързаност? Та аз получих задачата едва преди хиля-
да и петстотин земни години! Можехте да изчакате поне още малко.

– Той нареди.

Той.

Усещане за невъобразима космическа сила, посвете-
на на една-единствена цел: безмълвие, неподвижност и
съвършен покой в рамките на вселената.

– Защото Той се тревожи за теб – добави Парадокс. – Знаеш, че
ти беше любимият му ученик.

– Бях?

– Той не прощава провалите, сам знаеш. Какво ти става, Суб-
фотон? Винаги си бил възхитително ефикасен – честна дума, на-

истина ти се възхищавах. А сега... да се оставиш на някаква жалка цивилизация от четвърта категория.

– Пета.

– С един-единствен космическо-инженерен проект?

– Два. Дневната звезда и Селена-Тера.

– Фу! Издребняваш, приятелю. Добре, нека да бъде пета категория. Аз ли да ти напомням, че неведнъж си елиминирал по най-елегантен начин цивилизации от шесто и седмо ниво?

– И пак можех да го направя. Ако не толкова елегантно, то поне бързо. Ставало е и преди.

Астероид с размерите на връх Еверест се връзва в земната атмосфера. Огнена вълна се понася със свръхзвукова скорост над цялата планета. В океаните се надигат вълни с височина от едн километър. Огромни количества разтопена земна маса излитат на стотици километри височина и се посипват като огнен гъжд над умиращия свят. Навсякъде лумват пожарища, облаци от дим, прах и пепел изпълват атмосферата, задушавайки всичко живо.

Когато след дни или седмици огнената стихия утихва, планетата е обгърната от плътна сивкаво-черна пелена, презграждаща пътя на слънчевите лъчи. Настава небивало сурова зима, която ще трае десетилетия без прекъсване. А когато най-сетне зимата свърши, слънцето ще огрее едн свят без ни най-малка следа от живот.

– Предложих го още тогава, но Той отказа. Категорично. А това е единственият начин, повярвай ми, Парадокс! Не можеш ли да ме подкрепиш?

– Не се и надявай, Субфотон. Той никога няма да се съгласи с нарушение на Конвенцията. За четиринайсет милиарда години тя е нарушавана всичко на всичко три пъти. Все от нас. И всеки път нарушенията са имали много сериозни последици.

Безсилно разгразнение.

– Просто вие там не разбирате с каква заплаха си имаме работа. Този свят трябва да бъде унищожен!

Пог свога на римския сенат се разнасят сгържани рѣкопляскания. Престарелият Марк Порций Катон се покланя леко и накуцвайки, трѣзва към мястото си, но внезапно спира, връща се крачка назад и изрича високо:

– Ceterum autem sentio Carthaginem esse delendam!

И освен това смятам, че Картаген трябва да бъде разрушен!

Присмех откъм Парадокс.

– Честна дума, заприличал си на онзи изкуфял старец. Прекалено си се поддал на човешкото в себе си. Мисля, че там ти беше грешката. След като не получи разрешение за пряк удар, ти сякаш напук, или пък от амбиция, избра най-заобиколния път – да се родиш и развиеш като човек.

– Грещиш! Ако бях избрал друг път, сега и аз като теб щях да си мисля, че просто съм сбъркал, че съм се провалил от небрежност или по някаква друга причина. Но аз ги познавам твърде добре, Парадокс! Тази раса представлява опасност, с каквато не сме се сблъскали никога.

Насмешливо негоумение.

– Една цивилизация от четвърто ниво? Добре, добре, нека да е пето. Ако не те познавах толкова добре, бих казал, че си изгубил разсъдъка си. С какво могат да ни заплашат?

Кратко мълчание.

Колебание.

И решителност: Да става каквото ще!

– Те използват псионите.

– Не ставай смешен, Субфотон! Трябва ли да ти припомням елементарни положения от нарѣчника за начинаещи? Достъп до пси-енергията и Анима мунди имат единствено цивилизации от първо до трето ниво. В крайна сметка те неминуемо избират биологичния път на развитие и престават да бъдат интерес за нас. При евентуално преминаване към четвърта категория самият ход на психоеволюцията ги лишава завинаги от способността да боравят с псионите.

– Но тук не е така. Въпреки избрания технологичен път те са запазили тая способност.

Разгразнение, граничещо с гняв.

– Нито една – разбираш ли, нито една! – цивилизация във вселената не е постигнала подобно нещо!

– Освен Единаците.

Ново мълчание. Дълго, изпълнено с колебание, недоверие и съмнение.

– Единаците са легенда, Субфотон! Ако изобщо са съществували, това е било още преди Великата имплозия, а от онова време са оцелели само двама. И те не говорят за миналото, както сам знаеш. Имаш ли поне едно доказателство за безумните си твърдения?

– Доколко добре познаваш тукашната цивилизация?

Горделива насмешка.

Пещерни фрески от Ласко и Тасили.

Лъвската порта на Вавилон.

Музо, възпей оня гибелен гняв на Ахила Пелеев...

Аз Съм Пътят, Истината и Животът.

Църквата „Санта Мария дел Фиоре“ във Флоренция.

Хирошима, 6 август 1945 година.

С мен стъпва на Марс цялото човечество.

Абуал бин Рамага, Нобелова награда за литература
2134 година.

– Тогава навярно си забелязал една особеност на човешката психология. Тези същества са надарени с изключително развита фантазия.

– Знам какво имаш предвид. Проектиране на нисковероятностни прогнози. Неособено полезна логическа функция. При някои цивилизации се трансформира в своеобразно изкуство.

– Но никъде другаде изкуството не играе тъй мощна роля в развитието на цивилизацията, както тук. Нещо повече, то започва да променя самата реалност.

– Например?

– Ето ти един пример, Парадокс. През 1774 г. в Германия е издаден романът на Гьоте „Страданията на младия Вертер“. Героят на книгата завършва живота си със самоубийство и скоро след това из цяла Европа избухва истинска епидемия от самоубийства.

– Не виждам в това нищо повече от елементарна проява на масова психоза.

Искрен смях.

– А казваш, че аз съм бил заприличал на местните. Те, приятелю мой, много обичат точно това обяснение. Добре тогава. Известно ли ти е явлението НЛО?

Проект „Синя книга“

Доктор Хайнек

Кенет Арнолд и деветте летящи чинии над връх

Рейниър

Стивън Спилбърг, „Близки срещи от третия вид“

– Известно ми е, както виждаш. И ще ти повтора изводите от най-мощното проучване на това явление. Наблюденията на НЛО представляват:

- Умерена форма на масова психоза.
- Фалшификации с цел мистификация или търсене на реклама.
- Прояви на психически отклонения.
- Погрешно тълкуване на различни естествени явления и обекти.

– Съвършено правилно. Но сред всичко това има и автентични случаи на онова, което те наричат „близки срещи от третия вид“.

– Невъзможно! В този сектор на тяхната галактика няма, повтарям, няма цивилизации, способни на междузвездни полети.

– Правилно.

– Тогава какво ми говориш?

– Говоря ти, че понякога НЛО са реални обекти, създадени от самите хора. Разбери, Парадокс, сблъскваме се с уникално явление – цивилизация от четвърто или пето ниво, способна да управлява потоците от псиони и да създава реални обекти. Не казвам, че го вършат целенасочено. Напротив, те дори не осъзнават факта.

Правят го чрез подсъзнанието си. Но го правят, и то от хилядолетия насам. Само че по-рано са сътворявали демони, призраци и божества. Преди около хиляда и деветстотин години един техен психолог дори е бил на път да се разрови по-дълбоко в ролята на подсъзнанието и да открие неговата връзка с пси-енергията.

– Но не е успял, нали?

– Само защото се намесих, приятелю. Наложил се да направя пробив във времето и да му внуша, че е по-перспективно да изследва връзката между подсъзнание и сексуалност.

– Ти наистина си обезумял, Субфотон! Осъзнаваш ли, че това е било нарушение на Конвенцията?

– Съвсем дребно. Никой няма да забележи. Разбери, трябваше да го направя! Иначе можеше в някой прекрасен ден да се озовем лице срещу лице с нови Единаци.

– Не преувеличавай! За това би трябвало да изминат огромен път... ако изобщо е възможно.

– Забравяш на какви скокове са способни, Парадокс. Знаеш много добре, че за по-малко от век са стигнали от парния двигател до ядрената енергия.

Дълго мълчание.

– Е, добре. Да предположим, че ти вярвам. Не е така, но нека да предположим. Знаеш ли какво ще направи Той, ако му се явя с подобен доклад?

– Знам. Затова няма да го направиш. Ще Му докладваш, че Субфотон е допуснал малък провал, но владее положението и много скоро ще приключи мисията.

– Искаш от мен... как го казваха тук? Да си заложа главата заради теб?

– В името на старата дружба, приятелю. Ако това не стига – заради съхранението на вселенското равновесие. И преди да се разделим, бих те помолил за една малка услуга.

– Само не искай да се намесвам. И без това ще поема огромен риск, ако си замълча.

– Прозорлив, както винаги. Да, ще те помоля да се намесиш. Но няма да е нищо сериозно. Истинска дреболия – само няколко капки вода на нужното място и в нужното време...

В безмълвието на погребалната камера се раздаде съвсем човешка въздишка.

– Не знам как успяваш, вече за кой ли път, да ме забъркаш в безумията си. А още по-лошото е, че Той подозира. Да не мислиш, че случайно избра именно мен?

– Не, разбира се. Той очаква да ми помогнеш.

– Наглец си ти, Субфотон... Добре, ще сторя каквото искаш. Но поне ми кажи едно. Винаги си имал отлични прогностични способности. Как ще завърши според теб тази история?

– Не знам, Парадокс... Ако искаш, вярвай, но наистина не знам. Всичко е като в мъгла. Колкото пъти се опитвам да предскажа бъдещето, виждам само безсмислици: три момчета и три момичета, златна чаша с рубин, един разбит кораб сред селенските планини... и ето това.

В тъмнината над саркофага засия изображение на изящна фаянсова съдинка, покрита със сини изображения на летящи дракони. От пръстта в нея растеше миниатюрно борово дръвче, високо не повече от една педя.

– Бонсай, нали така се наричаше?

– Бонзай.

Чувство на недоумение.

– Но какво общо има това с тукашния ни проблем?

– Не знам. Само усещам, че е свързано с Градинаря. Дъртият хитрец е замислил нещо, казвам ти. Може би най-сетне се е накарал да наруши Конвенцията. Но аз ще се справя. Само ми направи тази малка услуга и ще се справя...